

Zsolt 22,20-25

Ó, URam, ne légy távol, erősségem, siess segítségemre! Ments meg engem a fegyvertől, életemet a kutyák hatalmából! Szabadíts meg az oroslán szájából és a bivalyok szarvai közül engem, nyomorultat! Hirdetem nevedet testvéreimnek, dicsérlek a gyülekezetben. Kik az URat félték, dicsérvétek őt, Jákób utódai, mind dicsőítétek őt! Rettegjétek tőle, Izráel utódai, mind! Mert nem veti meg és nem utálja az elesettek nyomorúságát, nem rejti el orcáját előlük, segélykiáltásukat meghallgatja.

Lk 24,50-53

Ezután kivitte őket Betániáig, felemelte a kezét, és megáldotta őket. És miközben áldotta őket, eltávolodott tőlük, és felvitetett a mennybe. Azok pedig leborulva imádták őt, majd nagy örömmel visszatértek Jeruzsálembe; mindig a templomban voltak, és áldották Istent.

Amikor ezt a szakaszt elolvastam múlt szombaton, hogy elkezdjek készülni a mai áhítatra, az első ami megfogalmazódott bennem: Minek örülnek a tanítványok, amikor Jézus otthagyja őket??...

Úgyhogy most egyszerre szeretnék beszélni az ígéről, amit olvasunk és arról, hogy hogyan olvassuk.

A feltett kérdésre természetesen tudok nagyon szép teológiai választ adni: Jézus mennybemenetelének nagyon fontos jelentősége van számunkra: 1. Ő elment, hogy nekünk is helyet készítsen a mennyben, hogy majd mi is őhozzá mehessünk, vagy Ő jöjjön mihozzánk. 2. Ő a mi mennyei közbenjárónk, aki a mennyben folyamatosan a mi javunkon munkálkodik. Nem csak egy-egy emberén, ahogy akkor tudta tenni, amikor még itt a földön járt kelt, hanem mindannyiunkén, hiszen most már nem korlátozza a tér és idő.

A tanítványok – ha nem is mindent, de valamit – már érthettek ennek jelentőségéből, és ezért is örvendeztek. Erős volt a hitük, hiszen hatalmas erővel élték át Jézus feltámadását az elmúlt napokban. Gondoljunk csak Tamás példájára, akinek külön is megjelenik Jézus, hogy megmutassa sebeit, majd, amikor leborul a kételkedő tanítvány elé, így szól: *Te látsz és hiszel. Boldogok, akik nem látnak és hisznek.*

Én viszont, amikor olvastam ezt az igeszakaszt, nem tudtam becsatlakozni ebbe az örömbé. Engem inkább megijesztett Jézus eltávovása. Mint a kutyámat, aki nem tudja felfogni, amikor elmegyek reggel, hogy pár óra múlva visszajövök. Lehet, hogy éppen azért megyek el, hogy neki vegyek kutyakaját a Fressnapfban. De akkor is csak szomorú, szemrehányó tekintettel néz utánam... Hát valahogy így voltam én is. És talán ti is voltatok már így: olvastatok valami szépet a szentírásban, és nem nagyon tudott felvidítani titeket. S hajlamosak vagyunk ilyenkor azt mondani, hogy „nem szól az ige”. Pedig szól. Pont azt mondja, hogy most bennem van egy félelem attól, hogy Jézus magamra hagy, vagy egy vágy arra, hogy velem maradjon.

Amikor a szentírást olvasod, nagyon fontos az, hogy párbeszédbe kerülsz az olvasott igével, a Szentlélek által. Egyszerre figyelj arra, amit olvasol, és arra,

hogy ez mit mozdít meg benned. HA nem így teszel, nagyon hamar ki fog száradni a csendességed.

Ne csak az értelmiddel olvasd az Írást! Először azzal olvasd: értsd meg a szöveget, de azután olvasd el újra és újra, hogy felfedezd azt is, hogy mit mozdít meg benned az ige. Olvasd a szíveddel is.

Ne keverd össze azt a kérdést, hogy „mit mond nekem most Isten ezeken a szavakon keresztül?” Azzal, hogy „mi ebből a tanulság?”

A tanulság ebből a mostani pár versből nyilván az, hogy imádnunk kell Jézust, és hogy örülnünk kell. És lehet, hogy ha eltöltök pár percet ezekkel a mondatokkal, tényleg ez is születik meg bennem. De az is lehet, hogy valami más, pl. az, ami bennem: „Én most nem akarom Jézus, hogy magamra hagyj!” S innen akkor indulhatok tovább: „vajon Jézus mit válaszol erre a vágyamra?” „Miért ment el tőlünk?” „Hogyan van most velem?” „Mit kezdjek ezekkel az érzéseimmel?” „Ha ennyire félek attól, hogy ő magamra hagy, annak vajon mi az oka?”

Egy filmben hallottam ezt a mondatot, és nagyon igaznak gondolom: „Az érzések olyanok, mint a gyerekek az autóban: Nem akarod, hogy ők vezessék a kocsit, de a csomagtartóba se rakhatod őket.”

Használd az igeolvasásodban is, akár csak az életed többi részében is a tudatod egészét: ne csak az érzelmeidet, de ne is csak a racionalitásodat. Mind a kettő megcsalhat, és meg is csal rengetegszer.

Viszont ott van a harmadik tájékozódási pont: az Isten ígéje.

Lehet, hogy az érzelmeid összevissza rángatnak, a gondolataid meg beállnak kontráznai az érzéseidnek, pl. vacakul érzed magad amikor fölkelsz. Lehet, hogy rosszul, vagy keveset aludtál, esetleg tegnap buliban voltál, s most másnapos vagy), s rögtön előpattan az agyadból segítőkészen egy gondolat, ami biztosít arra, hogy valóban egy nyomorult vagy, aki tökéletesen alkalmatlan arra, hogy bárki is szeresse, s a legjobb az lenne, ha nem is léteznél... Isten ígéje akkor is kapaszkodót jelenthet.

Az is lehet, hogy pont a fordítottja történik: logikusan végiggondolsz valamit, sorba állítod az indokaidat, a hozzájuk rendelt igeverseket, felállítod a cselekvési tervedet, s aztán az egész bedől, s te nem érted miért? Lehet, hogy a logikádat manipulálták az érzelmeid, csak mivel soha nem akartál foglalkozni velük, ezt úgy tették, hogy még csak észre sem vetted, hogy meg lettél vezetve.

Ilyenkor is segít, ha Isten elé viszed a helyzetet, és figyelsz az ígére. De nem tanulságot kergetve, hanem párbeszédbe lépve a Lélek által.

Mi a mai áhítat tanulsága?

1. Ha nem olvasod a Szentírást, olvasd!
2. Ha már olvasod, olvasd az egész lényeddel, ne csak az értelmiddel vagy az érzelmeiddel!
3. Engedd, hogy az Isten Lelke élővé és hatóvá tegye az ígét!